

Sygn. akt II Ka 482/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Konrad

Protokolant: Ewa Pędzich

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce: A. K.

po rozpoznaniu w dniu: 28.01.2016r.

sprawy: **Ł. W.**

oskarżonego o popełnienie czynu z art. 270§1kk i inn.

z powodu apelacji: Prokuratora Prokuratury Rejonowego w Ostrołęce

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 19.10.2015r. w sprawie IIK 214/15

orzeka:

I. Uchyla zaskarżony wyrok w pkt 3 oraz pkt 4 – co do oskarżonego Ł. W., i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 516,16zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sygn. akt II Ka 482/15

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. Sąd Okręgowy ograniczył zakres niniejszego uzasadnienia do części wyroku odnoszącej się do oskarżonego Ł. W..

Ł. W. został oskarżony o to, że 17 grudnia 2014 r. na terenie budynku K. w O. wyłudził poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza policji i w celu użycia za autentyczne podrobił podpis P. B. w ten sposób, iż na dokumentach w postaci protokołu przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów oraz protokole zatrzymania osoby sporządzonych w sprawie o nr RSD 1518/14 podpisał się jego imieniem i nazwiskiem, to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. wydanym w sprawie II K 214/15 Sąd Rejonowy w Ostrołęce w ramach zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 17 grudnia 2014 r. w O. w trakcie wykonywaniami czynności przez funkcjonariuszy Policji podał się za P. B. i wskazał nie swoje miejsce zamieszkania oraz podpisał się jego imieniem i nazwiskiem na dokumentach w postaci protokołu przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów oraz protokole zatrzymania osoby sporządzonych w sprawie o nr RSD 1518/14, czym umyślnie wprowadził w błąd organ państwowy upoważniony do legitymowania co do tożsamości własnej oraz co do swego miejsca zamieszkania i przyjął, iż czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 65 § 1 pkt. 1 i 2 k.w.

oraz czyn ten zakwalifikował z art. 65 § 1 pkt. 1 i 2 k.w. W związku z tym na podstawie art. 65 § 1 pkt. 1 i 2 k.w. Sąd skazał oskarżonego i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych. Orzekając o kosztach procesu, Sąd zwolnił Ł. W. od obowiązku ich poniesienia w całości i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej oskarżonego Ł. W. na jego niekorzyść wniósł oskarżyciel publiczny. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 270 § 1 k.k. poprzez błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego i nie zastosowanie przytoczonego przepisu jako podstawy skazania oskarżonego za przestępstwo podrobienia podpisu P. B., w ten sposób, iż na dokumentach w postaci protokołu przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów oraz protokole zatrzymania osoby, sporządzonych w sprawie nr RSD 1518/14 podpisał się jego imieniem i nazwiskiem oraz uznanie, iż czyn ten wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 65 § 1 pkt. 1 i 2 k.w.,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez niesłuszne uznanie przez Sąd, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion zarzucanego mu przestępstwa z art. 272 k.k., gdyż złożenie nieprawdziwego oświadczenia co do tożsamości, nie było skutkiem podstępnych działań a jedynie fałszywą informacją i nie prowadziło do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy co skutkowało przyjęciem, iż zostały wyczerpane znamiona czynu z art. 65 k.w., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego bezsprzecznie wskazuje, iż wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego miało charakter podstępny, a oskarżony swym zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu występku z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na pełną akceptację.

Sąd Rejonowy ustalił, że Ł. W. w dniu 17 grudnia 2014 r. w O. w trakcie wykonywania czynności przez funkcjonariuszy Policji podał się za P. B. i wskazał nie swoje miejsce zamieszkania oraz podpisał się jego imieniem i nazwiskiem na dokumentach w postaci protokołu przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów oraz protokole zatrzymania osoby sporządzonych w sprawie o nr RSD 1518/14, czym umyślnie wprowadził w błąd organ państwowy upoważniony do legitymowania co do tożsamości własnej oraz co do swego miejsca zamieszkania. Mając na uwadze tego rodzaju ustalenia faktyczne Sąd orzekający uznał czyn oskarżonego za wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 65 § 1 pkt. 1 i 2 k.w.

Sąd I instancji wypowiedział się krytycznie odnośnie przyjęcia wnioskowanej przez prokuratora kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W swych rozważaniach Sąd powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 17 września 2002 r. w sprawie sygn. IV KK 240/02, zgodnie z którym działanie sprawcy, polegające na podpisaniu się nazwiskiem innej osoby na protokole zatrzymania i protokole przesłuchania sprawcy wykroczenia, nie może być uznane za podrobienie dokumentu w rozumieniu art. 270 § 1 k.k.

Z powyższym stanowiskiem Sądu I instancji nie sposób się zgodzić. Apelujący w złożonym środku odwoławczym trafnie zauważył, iż dokonana przez Sąd wykładnia przepisu art. 270 § 1 k.k. jest nieaktualna. Oskarżony Ł. W. nie sporządził odrębnego oświadczenia potwierdzającego jego dane osobowe, lecz potwierdził jako uczestnik czynności procesowej fałszywym podpisem nieprawdziwe dane w protokołach utrwalających te czynności procesowe i uczynił to w celu użycia tych protokołów jako dokumentów autentycznych. Tego rodzaju ocena okoliczności faktycznych może rodzić odpowiedzialność karną za czyn z art. 270 § 1 k.k. Na taki kierunek wskazuje pogląd prawny wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2005 r., sygn. I KZP 2/05. Sąd Najwyższy ostatecznie rozstrzygnął dotychczasowe rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, podważając jednocześnie

argumentację przytoczoną w powołanym przez Sąd I instancji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2002 r. w sprawie sygn. IV KK 240/02.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i argumentację przedstawioną dla jego uzasadnienia uznano za niezasadne. Powyższe wskazania oczywiście nie determinują rodzaju rozstrzygnięcia jakie zapadnie w przyszłości w zakresie odpowiedzialności karnej Ł. W., ale powodują, że aktualną subsumpcję, będącą konsekwencją dokonanych ustaleń faktycznych, należało uznać za wadliwą. Wobec powyższego, argumentacja skarżącego i w konsekwencji także sformułowany wniosek o uchylenie wyroku, musiały zostać uznane za zasadne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien przeprowadzić na nowo przewód w całości w zakresie czynu zarzuconego aktem oskarżenia Ł. W., a w szczególności zweryfikować swe zapatrywania prawne w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zachowanie penalizowane art. 270 § 1 k.k. Konieczne będzie także wnikliwe odniesienie się do wyżej poczynionych uwag oraz zajęcie stanowiska odnośnie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2005 r., sygn. I KZP 2/05.

Ponieważ Ł. W. był reprezentowany w postępowaniu odwoławczym przez obrońcę ustanowionego z urzędu, należało na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 k.p.k. zasądzić na rzecz adw. M. C. zwrot kosztów udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej, które nie zostały opłacone przez niego we własnym zakresie.

Z tych względów Sąd Odwoławczy orzekł, jak na wstępie.